

Róma megalapozza a látomást – Ötödik szám

A próféta viták ismétlődésének feltárása az adventizmusban: a te néped rablóinak megértése

Jeff Pippenger

2024-08-09

Az előző cikkben azonosítottunk hat próféta jellegű vitavonalat, amelyek az adventizmus történetében a millerita időszaktól napjainkig jelentkeztek. Állítom, hogy Dániel könyve tizenegyedik fejezetének tizenegyedik versében „néped erőszakos fiai” körüli első és utolsó vita próféta értelemben azonos. A milleriták úgy értették, hogy az „erőszakosak” Rómát jelentik, a protestánsok pedig azt tanították, hogy az „erőszakosak” egy szíriai királyt, név szerint Antiochus Epiphanést jelölik.

És azokban az időkben sokan támadnak majd fel a dél királya ellen; a te néped erőszakos fiai is felmagasztalják magukat, hogy beteljesítsék a látomást; de elbuknak. Dániel 11:14.

A tizedik verssel kezdődően, és a tizenötödik versig folytatódva Egyiptom és Szíria királyságai közötti háború kerül ábrázolásra. A szakaszban Egyiptom a déli király, a szíriai király pedig mint az északi király jelenik meg. A tizedik vers azt az eseményt azonosítja, amelyet a történészek a negyedik szíriai háború kezdetének neveznek Kr. e. 219-ben; a tizenegyedik és tizenkettődik vers a raffiai csatát Kr. e. 217-ben, valamint annak következményeit ábrázolja. Ezután a tizenharmadik és tizenötödik versek a paniumi csatát azonosítják Kr. e. 200-ban. A tizedik verstől a tizenötödikig terjedő versekben a szíriai király Antiochus Magnus, a Szeleukida Birodalom uralkodója.

A tizedik vers azt a történelmi időszakot ábrázolja, amikor Nagy Antiokhosz háborút indít, hogy visszaszerezze azt a területet, amelyet évekkel korábban elvettek a Szeleukida királyságtól. A versben Kr. e. 219-ben visszaszerzi az elveszített területet, de ideiglenesen felhagy támadásaival, és igyekszik újjászervezni katonai erejét. Visszanyerte az uralmat az elveszített terület fölött, és egészen Egyiptom, a Ptolemaiosz-dinasztia által uralt déli királyság határáig jutott. Kr. e. 219 és Kr. e. 217 között mind a déli király, mind az északi király terveket készített a közeledő raffiai csatára.

A raffiai csata Kr. e. 217-ben zajlott le, és Egyiptom déli királysága, amelyet Ptolemaiosz uralt, győzedelmeskedett a szíriai király, Antiochosz Magnész fölött, aki a próféta szakaszban az északi király. Ezt követően a tizenharmadiktól a tizenötödik versig, tizenhét évvel később, Kr. e. 200-ban Antiochosz Magnész, aki addigra szövetséget kötött a makedóniai Philipposzal, a paniumi csatában megtámadta Egyiptomot. Egyiptom déli királyságának ekkor egy öt- vagy hatéves gyermek királya volt, és Antiochosz Magnész, valamint Philipposz nem tudott ellenállni annak, hogy kihasználja Egyiptom gyermek királyát, és Antiochosz Magnész győzedelmeskedett a paniumi csatában. A paniumi csatát bemutató három vers magában foglalja a tizenegyedik verset, ahol egy új hatalom kerül bevezetésre a próféta elbeszélésbe.

Néped rablói más hatalom, mint az egyiptomi déli király, vagy a szeleukida északi király, vagy Fülöp, a makedón uralkodó. A milleriták felismerték, hogy Róma „néped rablói”. A „rablók”-nak fordított héber gyökszavak egyike azt jelenti: törő, összezúz. A pogány Rómát a prófécia úgy ábrázolja, mint azt a hatalmat, amely darabokra zúz.

Ezek után láttam az éjjeli látomásokban, és ímé, egy negyedik vadállatot, rettenetest és iszonyatost, és felette igen erőset; nagy vasfogai voltak: falt és zúzott, a maradékot pedig lábaival taposta szét; és különbözött mindazoktól a vadállatoktól, amelyek előtte voltak; és tíz szarva volt. Dániel 7:7.

Amikor Uriah Smith a rablókról tesz megjegyzést, egy történészt idéz, aki rámutat arra, hogy a rablók áttörőket jelképeznek.

„Most egy új hatalom kerül bevezetésre: „néped rablói”; szó szerint, mondja Newton püspök, „néped összetörői”. Távol, a Tiberis partján, egy királyság becsvágyó tervekkel és sötét szándékokkal táplálta magát. Eleinte kicsiny és gyenge volt, de csodálatos gyorsasággal növekedett erőben és életerőben; óvatosan kinyújtotta kezét ide is, oda is, hogy próbára tegye erejét, és felmérje harcias karjának hatalmát, mígnem, tudatára ébredve saját erejének, bátran felemelte fejét a föld nemzetei között, és legyőzhetetlen kézzel ragadta magához ügyeik kormányrúdját. Ettől fogva Róma neve ott áll a történelem lapjain, hosszú korszakokra rendelve arra, hogy a világ ügyeit irányítsa, és hatalmas befolyást gyakoroljon a nemzetek között mind az idők végéig.”

„Róma megszólalt; és Szíria, valamint Macedónia hamarosan azt tapasztalta, hogy álmuk képe megváltozik. A rómaiak közbeléptek Egyiptom ifjú királyának érdekében, eltökélten arra, hogy megóvják őt az Antiochus és Philip által tervezett pusztulástól. Ez Kr. e. 200-ban történt, és ez volt a rómaiak egyik első jelentős beavatkozása Szíria és Egyiptom ügyeibe.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 257.

A versekben előterjesztett jövődőlés nagyjából húsz év alatt, Kr. e. 219-től Kr. e. 200-ig teljesedett be, a próféták azonban inkább az utolsó napokról szólnak, mint azokról a napokról, amelyekben éltek.

„Az ősi próféták mindegyike kevésbé a saját korának, mint inkább a miénknek szólt, így prófétálásuk ránk nézve van érvényben. „Mindezek pedig példaképpen estek rajtok: megírtattak pedig a mi intésünkre, akikhez az időknek vége elérkezett.” 1 Korinthus 10:11. „Akiknek megjelentetett, hogy nem maguknak, hanem nekünk szolgáltak azokkal, amelyeket most hirdetnek nektek azok, akik a mennyből küldött Szentlélek által prédikálták nektek az evangéliumot; amelyekbe angyalok vágyakoznak betekinteni.” 1 Péter 1:12....”

„A Biblia felhalmozta és egybefoglalta kincseit e végső nemzedék számára. Az ószövetségi történelem minden nagy eseménye és ünnepélyes története megismétlődött, és ismétlődik az egyházban ezekben az utolsó napokban.” Selected Messages, 3. könyv, 338–339.

Noha Dániel nem abban a húszéves időszakban élt, amelyet vizsgálunk, White testvérnő írásain keresztül kapott ihletett kijelentés tudatja velünk, hogy a Dániel tizenegyedik fejezetében feljegyzett történelem jelentős része meg fog ismétlődni a Dániel tizenegyedik fejezetének végső

beteljesedésében.

„Nincs vesztegetni való időnk. Nyugtalanító idők állnak előttünk. A világot a háború szelleme kavargatja fel. Hamarosan bekövetkeznek a nyomorúság azon eseményei, amelyekről a próféciaak szólnak. A Dániel 11. fejezetében levő prófécia majdnem teljesen beteljesedett. E prófécia beteljesedéseként lezajlott történelem nagy része meg fog ismétlődni.” Manuscript Releases, 13. szám, 394.

Dániel tizenegyedik fejezetének tizediktől tizenötödikig terjedő versei az utolsó napok történetét ábrázolják, amely elvezet a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvényhez, mert a tizenhatodik vers azonosítja azt az időpontot, amikor Róma először meghódította a „dicsőséges földet”.

De aki ellene vonul, a maga tetszése szerint cselekszik, és senki sem állhat meg előtte; és megáll a dicsőséges földön, amely az ő keze által megemésztetik. Dániel 11:16.

Dániel írásaiban kétszer használja a „dicsőséges föld” kifejezést. Először a tizenhatodik versben, amikor a szó szerinti pogány Róma meghódította Júda szó szerinti dicsőséges földjét.

„Noha Egyiptom nem állhatott meg Antiochus, az északi király előtt, Antiochus sem állhatott meg a rómaiak előtt, akik most ellene jöttek. Egyetlen királyság sem volt többé képes ellenállni e felemelkedő hatalomnak. Szíriát meghódították, és a Római Birodalomhoz csatolták, amikor Pompeius Kr. e. 65-ben megfosztotta Antiochus Asiaticust birtokaitól, és Szíriát római provinciává tette.”

„Ugyanez a hatalom a Szentföldön is meg fog állni, és felemészti azt. Róma Kr. e. 162-ben szövetség révén került kapcsolatba Isten népével, a zsidókkal; ettől az időponttól fogva előkelő helyet foglal el a prófétai időszámításban. Júdea felett azonban tényleges hódítás útján csak Kr. e. 63-ban szerzett fennhatóságot; mégpedig a következő módon.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 259.

A másik vers, ahol Dániel a „dicsőséges föld” kifejezést használja, a negyvenegyedik versben található.

Behatol a dicsőséges földre is, és sok ország elbukik; de ezek kiszabadulnak kezéből: Edóm, Moáb és Ammón fiainak színe-java. Dániel 11:41.

A negyvenegyedik vers természetesen a negyvenedik verset követi, a negyvenedik vers pedig e szavakkal kezdődik: „és a vég idején”. A nagy küzdelem című műben White testvérnő az 1798-as évet a „vég idejének” azonosítja, így a negyvenegyedik vers olyan történelmet jelöl meg, amely az 1798-ban beköszöntött vég ideje után következik.

„De a vég idején – mondja a próféta – »sokan tudakozzák majd, és nagyobbá lesz a tudás.« Dániel 12:4.... 1798 óta Dániel könyve feltárult, a próféciaak ismerete megnövekedett, és sokan hirdették a közeli ítélet ünnepélyes üzenetét.” A nagy küzdelem, 356.

A negyvenegyedik vers dicsőséges földje nem a szó szerinti, hajdani ősi Júda, hanem a lelki értelemben vett modern Júda. Az Egyesült Államok a lelki modern Júda, és a negyvenegyedik vers az Egyesült Államokban hamarosan bekövetkező vasárnaptörvényt azonosítja.

De nem a lelki való az első, hanem a testi; azután a lelki. 1Korinthus 15:46.

Ezt a vasárnapi törvényt a tizenhatodik vers jelképezi, mert Dániel tizenegyedik fejezetének beteljesedésében „a bekövetkezett történelem nagy része” meg fog ismétlődni. A tizediktől a tizenötödik versig terjedő szakasz az utolsó napokban azt a történelmet ábrázolja, amely megelőzi a vasárnapi törvényt, és elvezet ahhoz.

Az északi király abban az öt versben, valamint a déli király, akik a szeleukida király, Nagy Antiokhosz, illetve a Ptolemaioszi királyság egyiptomi királyai által teljesedtek be, olyan hatalmak előképei, amelyek annak a történetnek a középpontjában állnak, amely az előttünk álló vasárnaptörvényhez vezet. E versek az egyszáznegyvennégyezer mozgalmának történetét azonosítják, mert a tizedik vers a Szovjetunió 1989-ben bekövetkezett összeomlását, a tizenhatodik vers pedig az előttünk álló vasárnaptörvényt jelöli meg.

Krisztus e verseket azáltal hangsúlyozza, hogy a tizedik verset a negyvenedik, a tizenhatodik verset pedig a negyvenegyedik verssel állítja párhuzamba. A szó szerinti dicsőséges földre való közvetlen utalás, amely a negyvenegyedik vers szellemi dicsőséges földjének előképe, e hat vers lezárása, a tizedik vers pedig a kezdete.

Miként Krisztus gondoskodott arról, hogy a tizenhatodik vers közvetlen kapcsolatban álljon a negyvenegyedik verssel, ugyanúgy a tizedik vers is közvetlen kapcsolatban áll a negyvenedik verssel. A tizedik versben szereplő kifejezés: „kiárad, és áthatol”, ugyanaz azonos héber szókapcsolat, amelyet a negyvenedik versben így fordítanak: „kiárad és átvonul”. Ez a szókapcsolat az Írásokban csak még egyetlen más helyen fordul elő, ott azonban némileg eltérően van fordítva, mint a tizedik és a negyvenedik versben. Mindazonáltal ugyanarról a héber szókapcsolatról van szó.

És átvonul Júdán; kiárad és túlcsap, nyakig ér; és szárnyainak kiterjesztése betölti földed szélességét, ó, Immánuel. Ézsaiás 8:8.

Ézsaiásnál a „kiárad és átcsap” ugyanaz, mint a tizedik vers „kiárad és áthatol”, valamint a negyvenedik vers „kiárad és átvonul” kifejezése. Ezenfelül mindhárom vers az északi király támadását írja le a déli király ellen. Ézsaiásnál az északi asszír király, Szanherib, Júdát, Izráel déli királyságát támadta. A tizedik versben Antiochus Magnus, a Szeleukida Birodalom északi királya Egyiptom déli királyságát támadta. A negyvenedik versben az északi király, a pápai hatalom, amely a negyvenedik vers elején halálos sebet kapott, a Szovjetunió déli ateista hatalma ellen indult támadásra. Mindegyik vers ugyanazt a prófétai szerkezetet képviseli: az északi és a déli király közötti konfliktust, és mindegyik versben az északi király „kiárad és átvonul”.

Ézsaiás bizonyásgtétele és a tizedik vers egyaránt azonosítja, hogy amikor az északi király támad, megáll, mielőtt behatolna a déli királyság fővárosába. Szanherib hadviselését Jeruzsálem falaiig vitte, és nem tovább. Kr. e. 219-ben Antiochus Magnus Egyiptom határáig jutott, és megállt. Ezután elveszítette a két évvel később, Kr. e. 217-ben bekövetkezett raffiai csatát. Szanherib Jeruzsálem falaihoz érkezett, és elveszítette a csatát, mivel Isten közbelépett.

Ezért így szól az Úr Asszíria királya felől: Nem jön be ebbe a városba, nyilat sem lő oda, pajzzsal sem közelít hozzá, és sáncot sem emel ellene. Azon az úton, amelyen jött, ugyanazon tér vissza, és nem jön be ebbe a városba, így szól az Úr. Mert megoltalmazom e várost, hogy megszabadítsam azt az én magamért és az én szolgámért, Dávidért. És történt azon az éjszakán, hogy kijött az Úr angyala, és levágott az asszírok táborában száznolcvanötezer embert; és amikor reggel korán felkeltek, íme, azok mind holttestek voltak. Ekkor elindult Szanherib, Asszíria királya, elment, visszatért, és Ninivében lakott. És történt, miközben Nisrók, az ő istene házában imádta őt, hogy fiai, Adrammelek és Sarécer, fegyverrel megölték őt; ők pedig Ararát földjére menekültek. És helyette fia, Esarhaddon uralkodott. 2 Királyok 19:32–37.

1989-ben az északi király elsöpörte a Szovjetuniót, de a Szovjetunió fővárosát nem győzte le. Oroszország talpon maradt. A következő csata, amelyet a tizenegyedik és tizenkettedik versek jelképeznek, a raffiai csata volt, amelyet Szanherib seregének megdöntése és az azt követő halála is előképezett; ez a déli király győzelmét azonosítja, aki Szanherib bizonyágtételében Júda, Antiochus Magnus bizonyágtételében pedig Raphia volt.

A tizedik vers közvetlen kapcsolatot teremt a negyvenedik verssel, a tizenhatodik vers pedig közvetlen kapcsolatban áll a negyvenegyedik verssel. A tizediktől a tizenhatodikig terjedő versek az 1989-től a vasárnapi törvényig terjedő történelmet ábrázolják. Ez a vers a negyvenedik versben egy rejtett történelmet jelenít meg, amely a Szovjetunió 1989-ben bekövetkezett összeomlásával kezdődik, és a vasárnapi törvényig tart. A tizedik vers közvetlenül összekapcsolja továbbá a Léviták huszonhatodik fejezetének „hétyszeresét” ezzel a rejtett történelemmel, de ez az igazságvonal kívül esik azon, amit itt elő kívánunk tárni.

A Millerita történelemben ekkor zajlott le az adventizmuson belüli, Róma helyes azonosítására vonatkozó hat elsődleges vita közül az első, és a vita tárgya az volt, hogy a tizenegyedik vers rablói kiket jelképeznek. A protestánsok úgy tartották, hogy Antiochus Epiphanest jelképezik, a Milleriták pedig Rómával azonosították őket. Az adventizmusnak a Róma helyes azonosítására vonatkozó utolsó vitájában szintén a tizenegyedik vers rablóiról van szó. Az egyik csoport, amelyet a Milleriták képviselnek, a Milleriták alapvető értelmezését tartja fenn, amelyet a Profétaság Lelke jóváhagyott.

„Láttam, hogy az 1843-as táblázatot az Úr keze irányította, és hogy azt nem szabad megváltoztatni; hogy a számítások úgy voltak, ahogyan Ő akarta; hogy keze felette volt, és elrejtett egy tévedést némely számadatban, úgyhogy senki sem láthatta azt, míg az Ő keze el nem távolított.” Early Writings, 74.

Az a szent táblázat Kr. e. 164 megjelöléssel azonosítja a viszályt.

„164 IV. Antiochosz Epiphanész halála, aki természetesen nem támadt a fejedelmek Fejedelme ellen, mivel 164 éve halott volt, mielőtt a fejedelmek Fejedelme megszületett volna.”

A szent térképen e vitára való hivatkozás az egyetlen olyan, a szent térképen ábrázolt igazságot jelenti, amely nem Isten Igéjének valamely prófétai szakaszán alapul. Ezáltal egy útjelzőt azonosít, nem a bibliai történelem, hanem az adventtörténelem köréből, és „nem szabad megváltoztatni”,

mert a vita azonosítja, miként nyer megalapozást a prófétai látomás. Ezen alapvető igazság elvetése egyúttal a Prófétaság Lelke által adott, a szent térképre vonatkozó jóváhagyás tekintélyének elvetését is jelenti.

„Sátán legutolsó csalása az lesz, hogy hatástalanná tegye Isten Lelkének bizonyágtételét. „Látás nélkül elvadul a nép” (Példabeszédek 29:18). Sátán leleményesen fog munkálkodni, különféle módokon és különböző eszközök által, hogy megingassa Isten maradék népének bizalmát az igaz bizonyágtételben. Hamis látomásokat fog behozni, hogy félrevezessen, és összeelegyíti a hamisat az igazival, s így az embereket annyira visszatetszéssel tölti el, hogy mindent, ami a látomások nevét viseli, a rajongás egyik fajtájának fognak tekinteni; az őszinte lelkek azonban, a hamis és az igaz egymással való összevetése által, képessé válnak majd arra, hogy különbséget tegyenek közöttük.” Szemelvények, 2. könyv, 78.

„A te néped erőszakosai” utolsó viszálya ugyanaz, mint az első, és a látomást megalapozó jelkép megértése nélkül „elvész a nép”. Azért „vész el”, mert „semmivé teszi Isten Lelkének bizonyágtételét”.

A másik csoport azt állítja, hogy az Egyesült Államok a tizennegyedik vers rablóiként van ábrázolva. Ez a csoport képtelen vagy nem hajlandó belátni, hogy Antiochus Magnus a tizediktől a tizenötödik versig az Egyesült Államokat jelképezi. Miként a millerita történelem protestánsai azt állították, hogy a rablók Antiochus, úgy az a csoport, amely nem hajlandó ezt felismerni, a rablókat azzal a hatalommal (az Egyesült Államokkal) azonosítja, amelyet Antiochus előképez.

Szanheribnek Júda ellen indított támadását, amely eljutott a fővárosig, Jeruzsálemig, és kudarcot vallott, Szanherib főembere, Rabsaké vezette.

Most azért kérlek, adj zálogot az én uramnak, Assíria királyának, és én adok néked kétezer lovat, ha a magad részéről tudsz rájuk lovasokat állítani. Miképpen fordíthatnád hát vissza az én uram legkisebb szolgálói közül való egyetlen vezérének arcát is, amikor Egyiptomban bízol a szekerek és lovasok miatt? Vajon most az Úr nélkül jöttem-e fel e hely ellen, hogy elpusztítsam azt? Az Úr mondta nekem: Vonulj fel e föld ellen, és pusztítsd el azt. Akkor monda Eljákim, Hilkiás fia, és Sebna, és Jóáh Rabsakénak: Kérünk, szólj szolgálidhoz arám nyelven, mert megértjük azt; és ne szólj velünk zsidó nyelven a kőfalon levő nép füle hallatára. De Rabsaké azt mondta nekik: Vajon a te uradhoz és hozzád küldött engem az én uram, hogy ezeket a beszédeket szóljam? Nem inkább azokhoz a férfiakhoz küldött-e, akik a kőfalon ülnek, hogy veletek együtt egyék a maguk ganéját, és igyák a maguk vizeletét? Ekkor Rabsaké megállt, és nagy fennszóval kiálta zsidó nyelven, és szóla, mondván: Halljátok a nagy királynak, Assíria királyának beszédét. 2Kir 18:23–28.

Rabsaké nem a maga szavait adta elő, hanem Szanheribnek, Assíria királyának szavait. Dániel könyve tizennegyedik fejezetének negyvenedik versében az északi király a pápaság hatalma, amely a vég idején, 1798-ban halálos sebet kapott az ateista Franciaország, a déli király kezétől. A versben az északi király végül visszavág, és 1989-ben elárasztja a déli királyságot (a Szovjetuniót). Amikor az északi király véghezvitte azt a művet, magával hozott „szekereket, lovasokat és sok hajót”. A „szekerek és lovasok” a katonai erőt jelképezik, a „hajók” pedig a gazdasági hatalmat. E

jelképek az Egyesült Államokat azonosítják a pápai Róma helyettesítő hadseregeként az 1989-es győzelemben, amint azt Rabsaké előképezi. A tizediktől a tizenötödik versig Antiochus Magnus az Egyesült Államokat jelképezi, és amint William Miller helyesen azonosította, hogy a tizennegyedik versben az „is” szó egy új hatalom belépését jelzi a prófétai elbeszélésbe, a „rablók” olyan hatalmat kell hogy képviseljenek, amely különbözik akár a déli Ptolemaioszi királyoktól, akár Antiochustól, az északi királytól, vagy Macedóniai Fülöptől.

„A déli király ebben a versben minden kétséget kizáróan Egyiptom királyát jelenti; de hogy mit jelent a te néped rablói kifejezés, az némelyek előtt talán még mindig kétséges marad. Hogy ez nem jelentheti sem Antiochust, sem Szíria bármely királyát, az nyilvánvaló; mert az angyal az előző versek során több ízben arról a nemzetről beszélt, és most azt mondja: „a te néped rablói is” stb., ami nyilvánvalóan valamely más nemzetre utal. Elismerem, hogy Antiochus talán kifosztotta a zsidókat; de miként „erősíthetné meg a látomást”, amikor Antiochusról a látomásban sehol sincs szó úgy, mint aki efféle cselekedetet hajt végre; mert ő ahhoz tartozott, amit a látomás a görög királyságnak nevez. Továbbá a „hogy megerősítsék a látomást” azt kell jelentse, hogy azt bizonyossá tegyék, teljessé tegyék vagy betöltsék.” William Miller, Miller’s Works, 6. előadás, 89.

„Antiochus” a szíriai Szeleukida Birodalom királyai közül sokak által választott név volt. E birodalom alapítója Seleucid Nicator volt, és a Szeleukida királyok teljes sorát valahol huszonhat és harminc közötti király alkotta. E királyok közül sokan az „Antiochus” nevet választották, miként a sok pápa is trónnevet választ, amikor pápává választják. A pápák mind „antikrisztusok”, ami azt jelenti: „Krisztus ellen”. Az „anti” szó jelentése: „ellen”. Mint antikrisztusok, felvették lelki ösatyjuk nevét, aki a Sátán. Az ihletés a Sátánt és a pápákat egyaránt antikrisztusként azonosítja.

„Az antikrisztusnak az az elhatározása, hogy véghezvigye azt a lázadást, amelyet a mennyben kezdett el, továbbra is munkálkodni fog az engedetlenség fiaiban.” Testimonies, 9. kötet, 230.

A pápa a Sátán képviselője, és így mindketten Krisztus ellen vannak, ezért ők az „antikrisztus”. Amikor elfoglalják a pápa tisztségét, nevet választanak, és a Sátán földi képviselőjévé válnak.

„Hogy földi nyereségeket és tisztességeket biztosítson magának, az egyház arra indíttatott, hogy keresse a föld nagyjainak kegyét és támogatását; és miután ily módon elvetette Krisztust, arra vettetett rá, hogy hódolattal alávesse magát a Sátán képviselőjének — Róma püspökének.” A nagy küzdelem, 50.

Cselekedeteikről ismeritek meg őket, és a pápák ugyanazt a munkát viszik tovább, mint Sátán.

„Róma pápája által ugyanaz a mű folytatódott itt a földön, mint amely a menny udvaraiban folyt a sötétség fedelmének kiűzése előtt. Sátán arra törekedett, hogy kijavítsa Isten törvényét a mennyben, és saját maga készítette módosítással pótolja azt. Saját ítéletét Teremtője ítélete fölé emelte, akarát pedig Jehova akarata fölé helyezte, és ily módon valójában azt jelentette ki, hogy Isten tévedhet. A pápa is ugyanezt az utat követi, és mivel magának tévedhetetlenséget igényel, arra törekszik, hogy Isten törvényét saját elképzeléseihez igazítsa, azt gondolva, hogy képes kijavítani azokat a hibákat, amelyeket szerinte a menny és a föld Urának rendelkezéseiben és parancsolataiban lát. Valójában ezt mondja a világnak: Én jobb

törvényeket adok nektek, mint Jehova törvényei. Micsoda sértés ez a menny Istene ellen!”
Signs of the Times, 1894. november 19.

Noha Szeleukosz Nikatör alapította meg a Szeleukida Birodalmat, a későbbi királyok közül sokan az „Antiochosz” nevet választották, tiszteletből nem Szeleukosz, hanem az ő apja iránt. Szeleukosz apja, Antiochosz, nemesi származású férfiú és hadvezér volt II. Philipposz makedón király szolgálatában, aki Nagy Sándor apja volt. Ez a nemesi rang és katonai háttér segítette megalapozni Szeleukosz saját kiemelkedő szerepét és későbbi hatalomra emelkedését Nagy Sándor halála után.

Szeleukosz királysága akkor szilárdult meg, amikor Sándor birodalmának négy területe közül hármát az uralma alá vont. Róma szintén három földrajzi hatalmat hódít meg annak érdekében, hogy átvegye az uralmat és az északi királlyá legyen. Amikor Szeleukosz biztosította a keletet, a nyugatot és az északot, a történeti elbeszélésben ő lett az északi király, fővárosa pedig Babilon városa volt. A következő királyok közül sokan az „Antiochus” nevet választották, amikor elfoglalták az északi trónt, hogy ily módon tisztelegjenek politikai ősatyjuk előtt. A párhuzam könnyen felismerhető, ha látni akarod. Ha nem, akkor nem.

Az „Antiochus” név (görögül: Ἀντίοχος) a görög „anti” („ellen” vagy „szemben”) és „ocheo” („szilárdan tartani” vagy „fenntartani”) elemekből származik. Az északi királyok ezt a nevet azért választották, hogy az atyával való politikai örökségüket fenntartsák, miként az antikrisztus (a pápák) is nevet választ, amikor uralkodni kezd. Amiképpen a pápák atyjuknak, az ördögnek képviselői, úgy a Szíriai Birodalom Antiochusai is atyjuk képviselőinek előképei. Ezen alkalmazásban Antiochus az atyjuk helyettes képviselőjét jeleníti meg. A pápai hatalom helyettes képviselője 1989-ben az Egyesült Államok volt, és a világi biztonyságtétel alátámasztja az antikrisztus, II. János Pál pápa és Ronald Reagan közötti kapcsolatot a volt Szovjetunió megdöntésére irányuló munkájukban.

A tizediktől a tizenhatodikig terjedő versekben az első és az utolsó vers közvetlen utalásokat tartalmaz a negyvenedik és a negyvenegyedik versre. A tizedik vers közvetlenül a negyvenedik verset jelképezi. A tizenhatodik vers közvetlenül a negyvenegyedik verset jelképezi. Ezek a versek Dániel próféciájának azt a részét ábrázolják, amely az utolsó napokra vonatkozik.

„A lepecsételt könyv nem a Jelenések könyve volt, hanem Dániel próféciájának azon része, amely az utolsó napokra vonatkozott. Az Írás ezt mondja: „Te pedig, Dániel, zárd be e beszédeket, és pecsételd le e könyvet a vég idejéig: sokan járnak majd ide-oda, és nagyobb lesz a tudás” (Dániel 12:4). Amikor a könyv megnyitott, ez a kijelentés hangzott el: „Idő többé nem lészen.” (Lásd Jelenések 10:6.) Dániel könyve most fel van nyitva, és a Krisztus által Jánosnak adott kijelentés el kell hogy jusson a föld minden lakosához. A tudás növekedése által egy népnek kell elkészülnie arra, hogy megálljon az utolsó napokban....”

„Az első angyal üzenetében az emberek arra kapnak felszólítást, hogy Istent, a mi Teremtőnket imádják, aki a világot és mindazt alkotta, ami abban van. Hódolatot adtak a pápaság egyik intézményének, ezzel hatálytalanná téve Jehova törvényét, de e tárgyban a tudás növekedése fog bekövetkezni.” Selected Messages, 2. könyv, 105–106.

A vég idején, 1989-ben Dániel könyve tizenegyedik fejezetének utolsó hat verse a „Dániel prófécijának azon részét” képviseli, „amely az utolsó napokra vonatkozott”. Ezt akkor ismerték fel, amikor az megnyitották, és ez a megnyitás a „pápaság intézménye, Jehova törvényének hatálytalanítása” felől való ismeret gyarapodását eredményezte. Az Alfa és az Ómega mindig a kezdet által szemlélteti a véget, és az a próbatételi folyamat, amely 1989-ben kezdődött, arra szolgált, hogy az imádók két osztályát hozza létre.

Ő pedig ezt mondta: Menj el, Dániel, mert e beszédek el vannak zárva és le vannak pecsételve a vég idejéig. Sokan megtisztulnak, megfehéřítetnek és megpróbáltatnak; az istentelenek pedig istentelenül cselekszenek, és az istentelenek közül senki sem érti meg; de az értelmesek megértik. Dániel 12:9–10.

Most annak a megpróbáltatási folyamatnak a végső időszakában vagyunk, mert az adventizmus kezdetén a rablók körüli vita most megismétlődik. A rablók azonosítása az Egyesült Államokkal egyet jelent Antiochusnak a rablókkal való azonosításával. Ez a milleriták és a protestánsok azonos vitája.

A megpróbáltatás folyamatának végén, miként a megpróbáltatás folyamatának kezdetén is, amely 1989-ben vette kezdetét, Júda törzsének Oroszlánja felnyitja „Dániel prófécijának azt a részét, amely az utolsó napokra vonatkozott”. 1989-ben ez Dániel könyve tizenegyedik fejezetének utolsó hat verse volt, a végén pedig a negyvenedik vers rejtett története az, amelyet a tizediktől a tizenhatodik versig terjedő versek jelképeznek.

A következı cikkeken tovább folytatjuk az adventizmus történetén belüli hat vitavonal vizsgálatát. E hat vita közül az első szemlélteti az utolsót. Az első és az utolsó vitát fogjuk felhasználni arra, hogy rávetítsük a másik négy vitára, miközben feltárjuk azokat az elemeket, amelyek kapcsolatban állnak az igazság ellenségének erőfeszítéseivel, hogy megakadályozza Isten népét „a látomás” helyes megkülönböztetésében, amely Róma jelképe által nyer megerősítést.

„Ha nem értjük meg azoknak a pillanatoknak a fontosságát, amelyek gyorsan az örökkévalóságba tűnnek, és nem készülünk fel arra, hogy megálljunk Isten nagy napján, hűtlen sáfároknak bizonyulunk. Az őrállónak ismernie kell az éjszaka idejét. Most mindent olyan komolyság övez, amelyet mindazoknak fel kell ismerniük, akik hisznek az erre az időre szóló igazságban. Cselekedniük kell Isten napjára tekintettel. Isten ítéletei készülnek lesújtani a világra, és nekünk fel kell készülnünk arra a nagy napra.”

„Az időnk drága. Csupán néhány, igen kevés próbaidőbeli nap áll rendelkezésünkre, hogy felkészüljünk az eljövendő, halhatatlan életre. Nincs időnk arra, hogy tervszerűtlenül cselekedjünk. Félnünk kell attól, hogy csak felszínesen érintsük Isten ígétét.” Testimonies, 6. kötet, 407.